Beneficii educative:

- Îmbunătăţirea abilităţilor de comunicare
- Dezvoltarea capacităţii de a rezolva şi stăpâni evenimente mai plăcute sau mai puţin plăcute ale vieţii
- Dezvoltarea încrederii în sine
- Dezvoltă universul emoţional
- Dezvoltă respectul de sine
- Exprimarea emoţiilor şi a sentimentelor negative şi pozitive într-o manieră sănătoasă
- Facilitează constituirea bazelor personalităţii şi accentuarea aspectelor individualizatoare
- Favorizează autoaprecierea
- Favorizează dezvoltarea încrederii în forţele proprii

Midoprint
str. Petru Maior nr. 6-8, ap. 9
400002 Cluj-Napoca, Romania
Tel.: (004)0745 366 249
E-mail: office@midoprint.ro

ISBN 978-606-92706-2-2
ISBN 978-606-92706-6-0 vol. III

Nancy Davis, Ph.D.

A fost odată ca niciodată...
.....în vremurile noastre!

Poveşti terapeutice

Partea III

Basme moderne

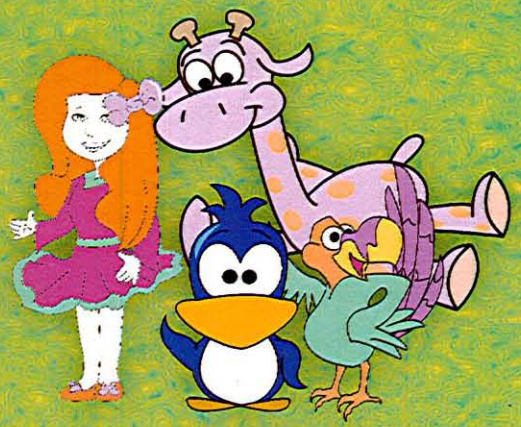

midoprint

www.jucariieducationale.ro

Nancy Davis, Ph.D.

A fost odată ca niciodată...
..... în vremurile noastre!

Poveşti terapeutice

Partea III:
Basme moderne

Traducerea şi adaptarea în limba română:
Alexandra Gorea, Roxana Moldovan,

Ilustraţiile: Sergiu Cristian Dulea

Alternativă Socială şi Capital Uman
www.jucariieducationale.ro

MIDOPRINT
Cluj Napoca, 2010

Ediţia în limba engleză:
Poveştile au fost iniţial publicate în cărţile numite „Therapeutic Stories that Teach and Heal" şi „Therapeutic Stories to Heal Abused Children - Revised Edition".

Ediţia în limba română:
Copyright ©2010 Asociaţia Alternativă Socială şi Capital Uman. Toate drepturile rezervate. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului, fără acordul prealabil în scris al Asociaţiei Alternativă Socială şi Capital Uman, este interzisă.

Traducerea în limba română cu permisiunea Dr. Nancy Davis

Pentru comenzi :
www.jucariieducationale.ro
Un proiect Alternativă Socială şi Capital Uman
Str. Prof. I.Gh.Marinescu, nr.32, Cluj Napoca
Tel: (004)0727.839.852
Fax: (004)0264439045
E-mail: office@ascu.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DAVIS, NANCY
Poveşti terapeutice / Nancy Davis ; trad.: Alexandra Gorea, Isabella Isoc. - Cluj-Napoca : Mido Print, 2010-
12 vol.
ISBN 978-606-92706-2-2
Partea 3 : Basme moderne / trad.: Alexandra Gorea, Roxana Moldovan. - 2010. - ISBN 978-606-92706-6-0

I. Gorea, Alexandra (trad.)
II. Moldovan, Roxana (trad.)

615.851-053.2:821.11-93-34=135.1
159.922.7

Midoprint
Cluj-Napoca, str. Petru Maior, nr. 6-8, apt. 9, cod: 400002, Romania
Tel: (004)0745 366 249
E-mail:office@midoprint.ro

ISBN 978-606-92706-6-0

Cuprins

Scufiţa Verde 9

Aurora 17

Frumoasa şi Prinţul 31

Frumoasa care a dormit prea mult timp 41

Poveşti terapeutice

Partea III:

Basme moderne

Majoritatea basmelor au apărut atunci când femeia nu avea drepturi şi era considerată doar o proprietate.

În cele mai cunoscute dintre ele, femeile sunt prezentate atât ca răuvoitoare (vrăjitoare sau mame vitrege), cât şi ca victime, adesea datorită incapacităţii lor de a conştientiza corect lumea din care fac parte. Pe de altă parte, bărbaţii apar ca salvatori puternici, care pot lua cu forţa o femeie ca să trăiască „fericiţi până la adânci bătrâneţi".

Aşa cum ascultarea repetitivă a poveştilor terapeutice poate genera mesaje puternice subconştientului, tot aşa poate şi vizionarea versiunilor moderne video a basmelor cu mesajele lor învechite despre rolul femeii în societate.

Ce transformări survin atunci în setul de valori insuflat fetiţelor din societatea noastră, fetiţe care ascultă în repetate rânduri acele mesaje transmise de arhicunoscutele basme care atribuie un rol pasiv şi lipsit de putere femeilor?

Basmele din această carte au fost rescrise în aşa fel încât să ajute femeia modernă să îşi depăşească rolul de victimă şi să fie capabilă să îşi identifice o poziţie de egalitate, atât în privinţa valorilor personale, cât şi a statutului deţinut în societate.

Scufiţa Verde

Problemele vizate: percepţii denaturate; dificultăţi în a sesiza răul în cei din jur.

Potrivită pentru: orice vârstă.

Mesajul transmis: este uşor să distingi un lup de o persoană, cu condiţia să ai nişte ochi care văd foarte clar.

Simboluri şi metafore: lupul = bărbatul abuziv.

Elemente ale poveştii ce pot fi modificate: sexul personajului principal; sexul bunicii.

Notă: Dacă o femeie, sau un bărbat, poate învăţa să facă diferenţa între o persoană care este plină de afecţiune şi grijă şi alta care se comportă în mod abuziv, atunci ea/el nu va avea nevoie să fie salvată/salvat.

Scufiţa Verde

A fost odată ca niciodată o fetiţă pe nume Ioana ce purta o scufie ca a Scufiţei Roşii, doar că a Ioanei era verde. Într-o zi de vară, Ioana a decis să meargă la bunica ei acasă să-i ducă prăjiturele făcute de ea.

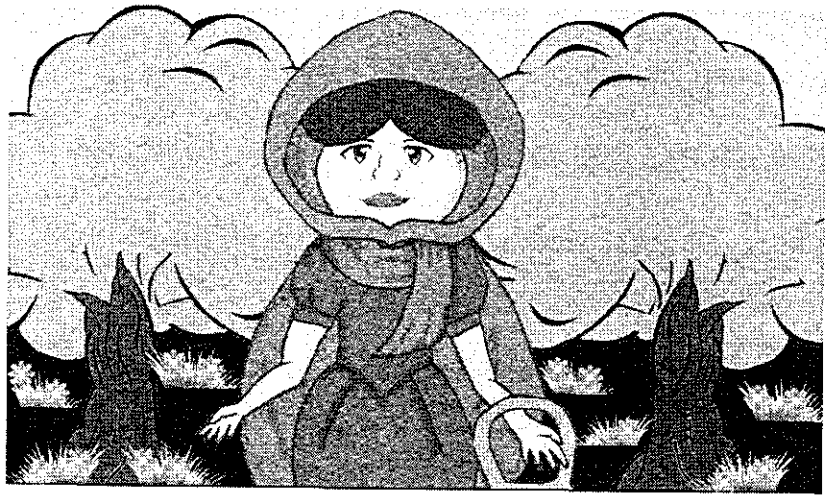

Bunicuţa locuia singură într-o casă cu ferestre uriaşe. Deoarece Ioana n-o sunase pe Bunică s-o anunţe că vine în vizită, aceasta plecase la cumpărături. În timp

ce Bunicuţa era plecată de acasă, un lup a intrat înăuntru. Vroia să fure tot ce putea, dar când a auzit-o pe Ioana la uşă, lupului i-au venit alte idei. A decis să se dea drept Bunicuţa. S-a îmbrăcat cu cămaşa ei de noapte şi s-a băgat sub pătură. Lupul auzise de povestea Scufiţei Roşii. Văzând că fetiţa purta o scufie verde s-a gândit că ea va spune: "O, ce urechi mari ai, Bunicuţo!" atunci când va intra în dormitor şi-l va vedea.

Cu toate acestea, Ioana nu era Scufiţa Roşie. Ea intră în dormitor, se uită la personajul din pat şi întrebă răstit:

-Unde e Bunicuţa?

-Eu sunt Bunicuţa, şopti lupul încercând să-şi mascheze vocea. Nu m-am simţit bine dimineaţa asta, aşa că stau în pat.

-Nuuuu, tu nu eşti Bunicuţa, Ioana spuse ferm. Eşti un lup!

-De unde ai ştiut că nu sunt eu Bunicuţa?, întrebă lupul. Această deghizare a păcălit-o pe o fetiţa de vârsta ta care era îmbrăcată în roşu.

-Trebuie să crezi că sunt naivă, bine-nţeles că pot să fac diferenţa între bunica mea şi un lup, strigă Ioana,

întorcându-se şi fugind mâncând pământul ca să scape de lup înainte ca acesta să-i facă rău.

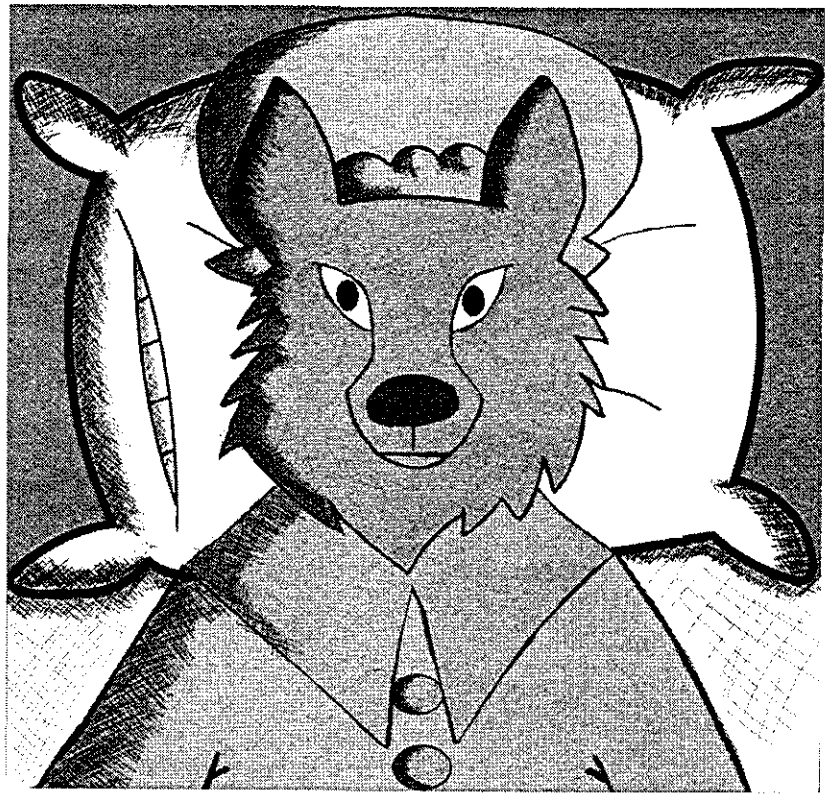

Scufiţa verde a găsit-o după un timp pe Bunicuţa la piaţă.

- Ştiai că e un lup în casa ta? întrebă Ioana, prinzând-o pe Bunicuţa de mână ca să-i atragă atenţia.

Era în patul tău, îmbrăcat cu cămaşa ta de noapte şi încerca să mă convingă că eşti tu, adăugă ea.

-Glumeşti?, spuse Bunicuţa încruntându-se. Să sunăm la poliţie.

Aşa că Bunicuţa şi Ioana au sunat la 112 şi în scurt timp erau în maşina poliţiei, mergând spre casă. Lupul era încă înăuntru, împachetând lucrurile furate într-o faţă de pernă. Poliţia l-a arestat pe lup, acuzându-l de încălcarea proprietăţii, intrare prin efracţie, furt precum şi de faptul că s-a dat drept Bunicuţa.

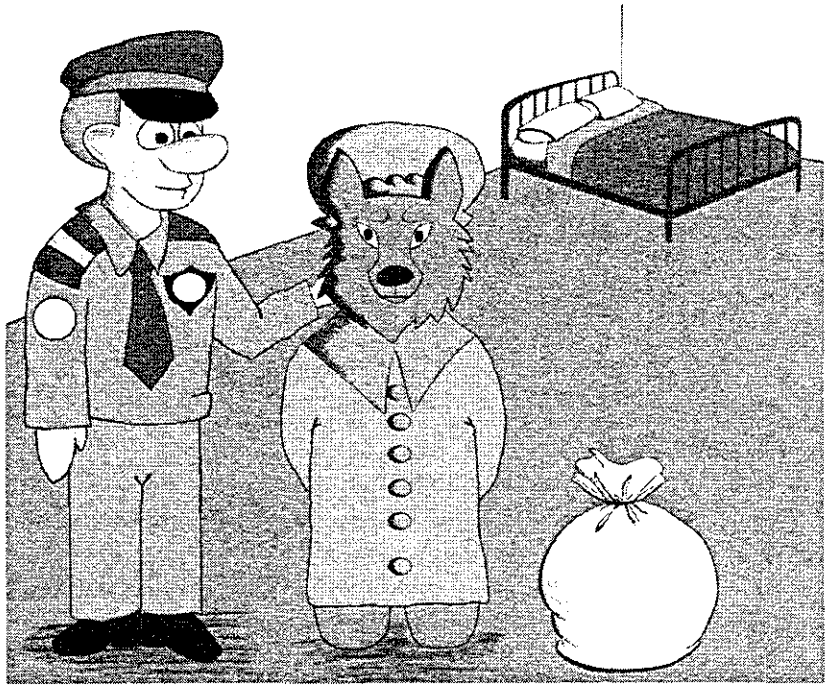

Ioana a primit un premiu de la poliţie pentru că a ajutat la capturarea lupului şi poliţia a angajat-o să predea cursuri femeilor care nu pot face diferenţa între un lup şi o persoană care te iubeşte.

Notiţe

Aurora

Problema vizată: împuternicirea femeilor.

Potrivită pentru: femeile de orice vârstă.

Mesajul transmis: educaţia, mentorii, motivaţia şi respectul de sine însumează răspunsul la evadarea din relaţiile de tip abuziv şi la obţinerea succesului.

Simboluri şi metafore: mama vitregă cea răutăcioasă şi surorile vitrege = orice familie abuzivă.

Elemente ale poveştii ce pot fi modificate: detaliile vieţii Aurorei pot fi individualizate.

Notă: Aceasta este o modernizare a vechii poveşti *Cenuşăreasa*, în care o femeie a avut nevoie de o naşă-zână şi de un prinţ pentru a se salva dintr-o familie abuzivă. De data aceasta este vorba despre Aurora, femeia învingătoare care reuşeşte prin forţele proprii. Numele ei reflectă antonimul cenuşii, aurul, făcând referire la un nou început.

Aurora

A fost odată ca niciodată, nu cu mult timp în urmă, o fetiţă pe care o chema Aurora.

Aurora nu mai ştia demult cum era să simţi căldura unei mame, deoarece mama ei îşi părăsise soţul, fugind departe cu un alt bărbat. Şi iată cum, fetiţa şi tatăl ei s-au văzut nevoiţi să se descurce singuri, precum Cenuşareasa din poveste şi tatăl ei.

Dar, considerând că fetiţa avea nevoie de o nouă mamă, tatăl Aurorei începu să caute o femeie potrivită. Din nefericire, el nu a tras prea multe învăţăminte din experienţa primei căsnicii: a ales o femeie şi mai nemiloasă decât prima lui soţie.

Această mamă vitregă era una foarte făţarnică. Pe parcursul întregii perioade cât a fost curtată ea s-a arătat foarte grijulie şi bună la suflet. Dar, apoi, ea s-a dovedit a fi o persoană crudă şi rea. Mai mult, ea a venit în noua casă însoţită de cele două fiice ale ei, rele şi egoiste ca şi mama lor. Acestea erau puţin mai mari decât Aurora.

Din nefericire, tatăl Aurorei nu era un om prea descurcăreţ. În loc să încerce să rezolve situaţia nou

creată, el îşi petrecea tot mai mult timp departe de familie, devenind în scurt timp un client fidel al barurilor din oraş, unul care stătea până la ora de închidere.

Când, în sfârşit, ajungea şi acasă, era atât de beat, încât puţin îi mai păsa de reacţia soţiei: era prea amorţit de băutură.

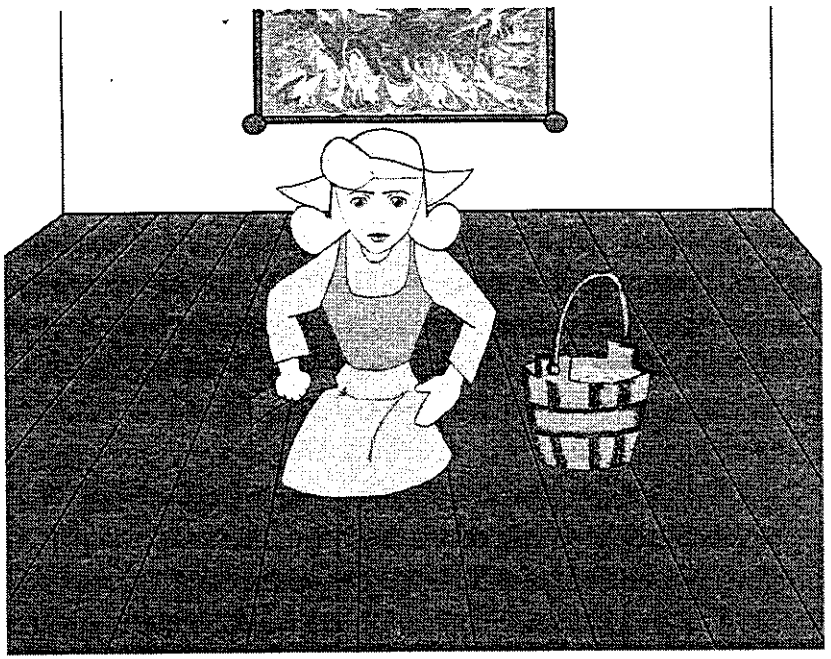

Acum că nu mai era cine să îi stea în cale, mama cea vitregă începu să o transforme pe Aurora în sclava

ei. O înjosea şi o umilea cu fiecare ocazie. Aurora trebuia să se ocupe de întreaga gospodărie: de curăţenie, de gătit şi de spălat. Îi era interzis să discute cu prietenii sau să aibă întâlniri. În timp ce noua mamă şi cele două fete nemiloase ale ei îşi cumpărau multe haine noi din complexul comercial în care îşi petreceau foarte mult timp, Aurora era nevoită să le poarte pe cele de care se săturau cele trei femei.

Nemaiputând îndura toate acestea, Aurora apelă la tatăl ei, cerându-i ajutorul. Dar, fără nici un rezultat, deoarece tatăl ei era un om care fugea de responsabilităţi.

Când şi-a întâlnit noua mamă pentru prima dată, Aurora era deja un copil retras şi deprimat, comportament determinat de mama care îşi părăsise familia. Iată de ce fetiţa considera comportamentul crud al noilor membri ai familiei ca fiind normal, îndeplinindu-le poruncile legate de curăţenie, gătit şi ascultare în toate.

Oricum, mama cea vitregă nu o putea împiedica pe Aurora să meargă la şcoală. Aici, în sala de clasă, fetiţa a început să se simtă pentru prima dată capabilă şi în siguranţă. La una dintre orele de curs, ea a întâlnit o profesoară cu o capacitate extraordinară de a înţelege şi de a motiva până şi pe cei mai neastâmpăraţi elevi. Acest dascăl a recunoscut potenţialul fetiţei şi a început să o

sfătuiască. În curând, Aurora a devenit asistenta profesoarei, ajutând-o la predarea lecţiilor.

Astfel încurajată, fata a început să citească tot mai multe cărţi, în secret, atunci când s-ar fi crezut că făcea curăţenie prin casă. Mica ei bibliotecă era pitită sub pat. Aurora a căpătat cunoştinţe noi şi de la casetele video primite de la profesoară, pe care a început să le vizioneze cu plăcere. În acest fel, ea a învăţat să îşi spună tot mai des cuvinte de încurajare, asemănătoare acelora care îi erau adresate la şcoală.

Curând, notele Aurorei deveniră cele mai mari din întreaga clasă. Totuşi, ea îşi ascundea carnetul de note de mama ei vitregă, care, de altfel, nu era atât de interesată de fată încât să realizeze că, de fapt, nu îi văzuse niciodată notele primite la şcoală.

Ea presupunea că, de fapt, Aurora îşi ascundea carnetul de teamă să nu fie pedepsită pentru notele cele slabe. Tot citind, tânăra fată a decis că îşi doreşte să devină medic. Timpul trecea cu folos, căci Aurora urca treptele educaţiei, având mereu alături profesoara-sfătuitor, sursă de încurajare şi prieten bun. Ea a început chiar să citească cărţi de specialitate, interesată fiind să exceleze în profesia de medic. S-a interesat despre viaţa de student şi, în special, despre cea de student în cadrul unei Facultăţi de Medicină. Atunci când Departamentul de Pompieri a oferit cursuri de Prim Ajutor şi de instruire

în tehnica Heimlich (de ajutor în caz de înec cu diverse obiecte), Aurora a fost prima care s-a înscris.

La sfârşitul unei săptămâni, mama vitregă cea răutăcioasă a trimis-o pe Aurora la un complex comercial, ca să cumpere provizii (mai multe ustensile de curăţat!) şi perdele noi. Fără ştirea fetei, un prinţ faimos se afla în vizită tocmai în acel complex comercial. După ce s-a plimbat pe lângă magazine, admirând mulţimea de obiecte pe care nu şi le putea permite, Aurora s-a oprit lângă un restaurant. Era tocmai restaurantul în care prinţul îşi servea cina: o friptură gustoasă.

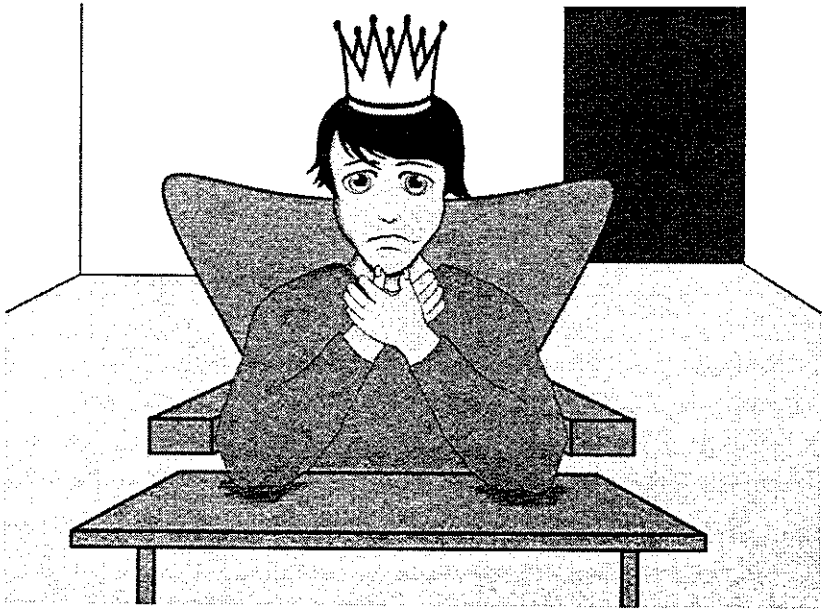

Chiar în acel moment, prinţul înghiţi o bucată foarte mare de carne şi se înecă. Se sufoca, se făcea albastru şi, panicat, arăta în continuu spre gura sa. Mai mult, oamenii din anturajul prinţului au intrat şi ei în panică, neînţelegând ce se întâmpla cu tânărul. Ei îi tot strigau chelnerului să telefoneze după ajutor, să formeze „112". Aurora şi-a dat repede seama despre ce era vorba. Deşi mai scundă decât prinţul, ea alergă în restaurant şi, urmând paşii învăţaţi la cursul de instruire în tehnica Heimlich, salvă viaţa tânărului: înconjură stomacul prinţului cu amândouă braţele şi trase cu putere înspre ea. La a doua acţiune de acest fel, o bucată de carne zbură din gura prinţului tocmai în partea cealaltă a camerei.

Fiind în culmea fericirii, tânărul uită să o întrebe pe salvatoarea lui care îi era numele, iar aceasta dispăru foarte repede. În orele şi zilele care au urmat acestui incident, prinţul rememoră fragmente din experienţa avută şi, în special, chipul excepţionalei Aurora, care a ştiut exact ce să facă ca să îi salveze viaţa. Nu e de mirare de ce s-a decis să o găsească şi să se căsătorească cu ea. Prinţul şi-a trimis oamenii să angajeze o agenţie de detectivi care să dea de urma fetei. Nu trecu mult timp până ce un funcţionar al uneia dintre prăvăliile din care Aurora obişnuia să cumpere provizii o recunoscu şi îi află repede adresa de domiciliu, printr-o simplă consultare a registrului cu conturile clienţilor fideli.

De îndată ce prinţul afla toate aceste informaţii, îşi îmbrăcă cel mai frumos costum, făcu rost de un inel de logodnă înfrumuseţat de un diamant enorm şi, condus într-o limuzină, se îndreptă spre casa Aurorei. Când prinţul a coborât din maşină, a fost pe dată recunoscut de cele două surori egoiste şi de mama vitregă a eroinei noastre. Ele auziseră de el şi chiar îi văzuseră poza în secţiunea mondenă a ziarului local. În tot acest timp, Aurora spăla podeaua camerei din spate, dar, auzind agitaţia, se uită pe furiş pe una din ferestre. Îl recunoscu pe cel căruia îi salvase viaţa, venind, acum, înspre uşa casei în care locuia ea. Când prinţul bătu la uşă şi ceru să o vadă pe cea care îi salvase viaţa, cele două surori vitrege au încercat să îl păcălească, afirmând că una dintre ele era cea căutată.

Dar, lucru deloc dificil, prinţul nu se lăsă deloc păcălit, mai ales că nici una dintre cele două fete nu semăna, nici pe departe, cu Aurora. Mai mult, el le întrebă despre tehnica Heimlich, lucru despre care ele nu aveau nici cea mai vagă idee. Atunci prinţul ceru să o vadă pe adevărata Aurora, dar mama cea răutăcioasă declară că nimeni cu acel nume nu locuia în casa ei. Dar, Aurora, care învăţase la şcoală să se impună, intră plină de curaj în cameră şi îşi dezvălui identitatea. Atunci, prinţul îngenunchie, îi oferi inelul cu diamant şi o ceru în căsătorie. Cele două surori aproape că s-au înverzit de mânie, neputând înţelege cum a fost sora lor în stare să farmece un prinţ atât de bogat, când ele o considerau şi o

tratau ca pe o sclavă, dându-i să poarte doar haine de pomană.

Aurora îl întrebă pe prinţ dacă ar avea ceva împotriva propunerii de a discuta despre cererea în

căsătorie la cină. Prinţul fu de acord şi îi ceru permisiunea să îi cumpere o rochie strălucitoare, pe măsura frumuseţii ei. Tânăra fată încuviinţă, nemaiştiind de când nu mai purtase o rochie nouă. După ce şi-a cumpărat rochia dorită, cei doi au cinat în cel mai bun restaurant din oraş. Tot discutând, când seara era pe sfârşite, prinţul o ceru din nou în căsătorie, amintindu-i că ea a fost cea care i-a salvat viaţa, devenind astfel femeia vieţii lui. Aurora îi mulţumi pentru ofertă.

Dar, dacă, într-adevăr, vroia să o răsplătească, mai bine i-ar împrumuta banii necesari pentru a se instrui într-un colegiu şi, mai apoi, în cadrul unei Facultăţi de Medicină. Se poate să fi fost doar o sclavă în propria casă, dar Aurora tot a învăţat ceva din greşelile tatălui ei, atunci când acesta şi-a ales cele două soţii. Ea îi explică prinţului că abia dacă îl cunoştea şi că nu considera salvarea vieţii cuiva ca bază solidă a unei căsnicii.

Dacă prinţul ar urma să o ajute financiar în definitivarea studiilor, ei doi şi-ar putea da întâlnire pe parcursul anilor ei de colegiu. La auzul acestor afirmaţii, prinţul se arătă din nou uluit de trăsăturile de caracter şi de înţelepciunea acestei tinere romance. El îşi chemă avocatul şi întocmi un contract în care menţionă ajutorul financiar dat pentru educaţia fetei. Prinţul se asigură că banii urmau să fie suficienţi şi pentru cazarea Aurorei în campus, departe de cele trei femei răutăcioase şi egoiste, aşa cum de altfel îşi dorea şi tânăra.

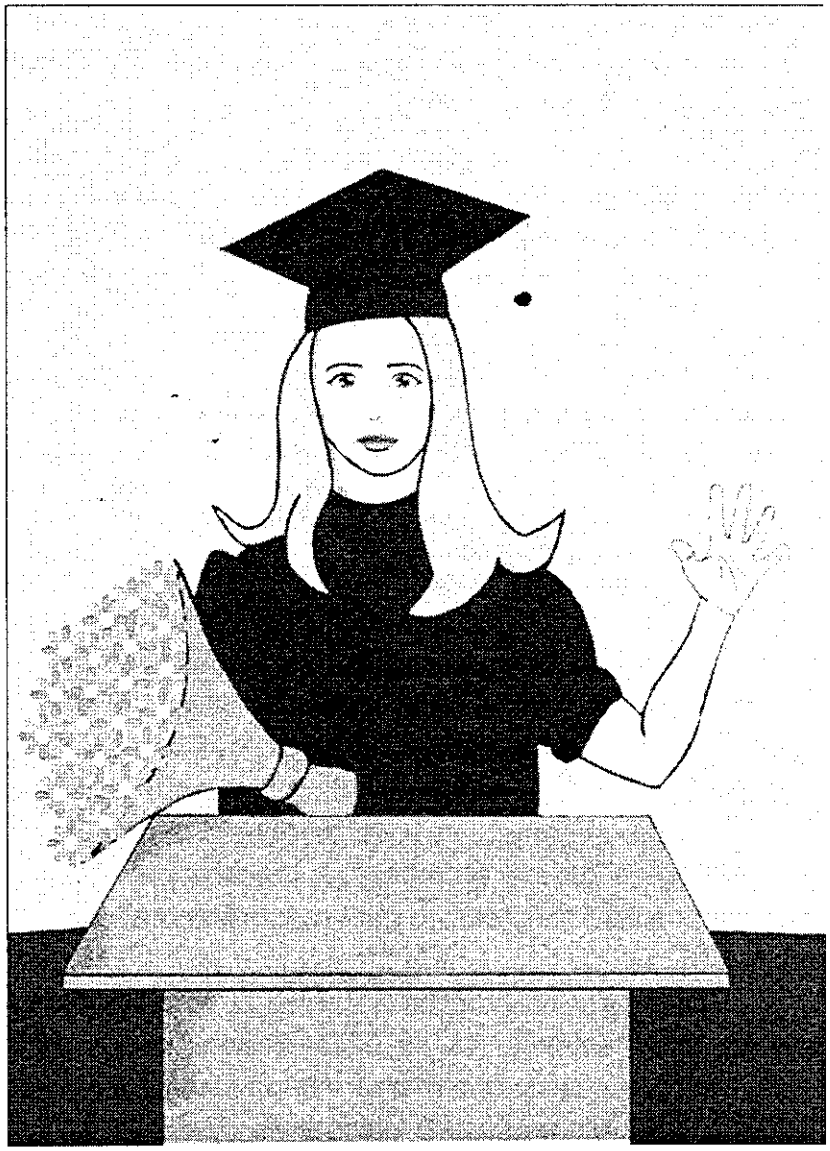

Datorită notelor foarte bune şi inteligenţei cu care era înzestrată, curând Aurora a fost acceptată ca

studentă în cadrul Facultăţii de Medicină. Ea a învăţat din greu şi s-a descurcat foarte bine, fiind hotărâtă să fie altfel decât restul familiei ei. Uneori se întâlnea cu prinţul, dar, curând, cei doi au descoperit că aveau prea puţine lucruri în comun. Când Aurora a absolvit Facultatea de Medicină, mama şi surorile cele vitrege au vrut să participe la festivitatea de absolvire pentru a li se recunoaşte statutul de rude ale unui medic.

Însă Aurora nu le-a chemat şi s-a bucurat că numărul invitaţiilor la ceremonia de absolvire era limitat. Ea a împărţit biletele între: profesoara care a inspirat-o, tatăl ei şi prinţ. Acesta din urmă îi oferi cinci duzini de trandafiri în momentul primirii diplomei de absolvire. Mai mult, în interiorul cutiei cu trandafiri se găsea contractul de împrumut, rupt în multe bucăţi. Profesoara era foarte bucuroasă pentru reuşita fostei eleve, iar tata o îmbrăţişă. Tatăl Aurorei se lăsase de băutură şi învăţase să aibă grijă de el, urmând exemplul fiicei sale. Aurora şi prinţul s-au despărţit prieteni. Şi în noaptea aceea, în timp ce îşi privea diploma care îi permitea să practice profesia de medic, Aurora se simţi dintr-o dată mândră de ea însăşi.

Aurora era mândră că a înţeles la timp următorul adevăr: nu era nevoie să se căsătorească cu un prinţ bogat pentru a scăpa de o mamă vitregă răutăcioasă sau dintr-o situaţie disperată. Nu era nevoie decât de puţină hotărâre, multă muncă şi sprijinul cuiva care să o inspire pentru a se salva.

Frumoasa şi Prinţul

Problema vizată: femeile cu percepţii denaturate despre ceea ce le înconjoară, femei care ignoră semnele ce indică un bărbat ca fiind rău sau abuziv; femeile care „privesc, dar nu văd".

Potrivită pentru: femeile de orice vârstă.

Mesajul transmis: Îţi poţi schimba percepţiile denaturate despre lume şi poţi învăţa să vezi oamenii aşa cum sunt ei de fapt. Este foarte important să poţi vedea clar adevărata faţă a lucrurilor, o necesitate imperioasă pentru prevenirea unor relaţii de tip abuziv.

Simboluri şi metafore: costumul = şiretlicurile folosite de bărbaţii abuzivi care încearcă să denatureze percepţia despre realitate a femeilor pe care caută să le transforme în victime.

Elemente ale poveştii ce pot fi modificate: Această poveste poate fi transformată într-o versiune masculină, de vreme ce mulţi bărbaţi devin victime ale unor femei abuzive.

Notă: Victimele abuzului în copilărie au adesea astfel de percepţii denaturate despre ceea ce le înconjoară, percepţii ce, la rândul lor, vor continua ciclul de abuzuri (Putnam, 1996). Terapeuţii şi profesorii trebuie să îi ajute pe copii să înveţe să perceapă cât mai corect realitatea pentru a putea avea încredere în sine şi abilitatea de a se proteja de acele relaţii care sunt abuzive.

Frumoasa şi Prinţul

A fost odată ca niciodată o prinţesă care se numea Frumoasa, şi pe bună dreptate. În copilărie era doar drăgălaşă, dar, cu timpul, ea a devenit o tânără superbă.

Veştile despre uimitoarea ei frumuseţe se răspândeau în lung şi în lat, în multe regate.

Mulţi au fost cei care au venit să o peţească, atunci când prinţesa a ajuns la vârsta măritişului. Iar miza nu era deloc de neglijat. Cel care ar fi devenit soţul ei, s-ar fi bucurat atât de bogăţii nemaivăzute, cât şi de putere, deoarece prinţesa urma să moştenească tronul acelei împărăţii.

Regele şi regina, părinţii Frumoasei, au decis să se ţină un bal, la care tânăra să îşi facă debutul în societate. Ei au invitat pretendenţii să se înfăţişeze înaintea Frumoasei. Aceasta s-a aşezat pe un tron şi a început să îl asculte pe fiecare în parte, cum se prezenta, şansele tinerilor fiind astfel egale. Dacă prinţesa s-ar fi arătat interesată de vreunul, atunci ea l-ar fi invitat la dans.

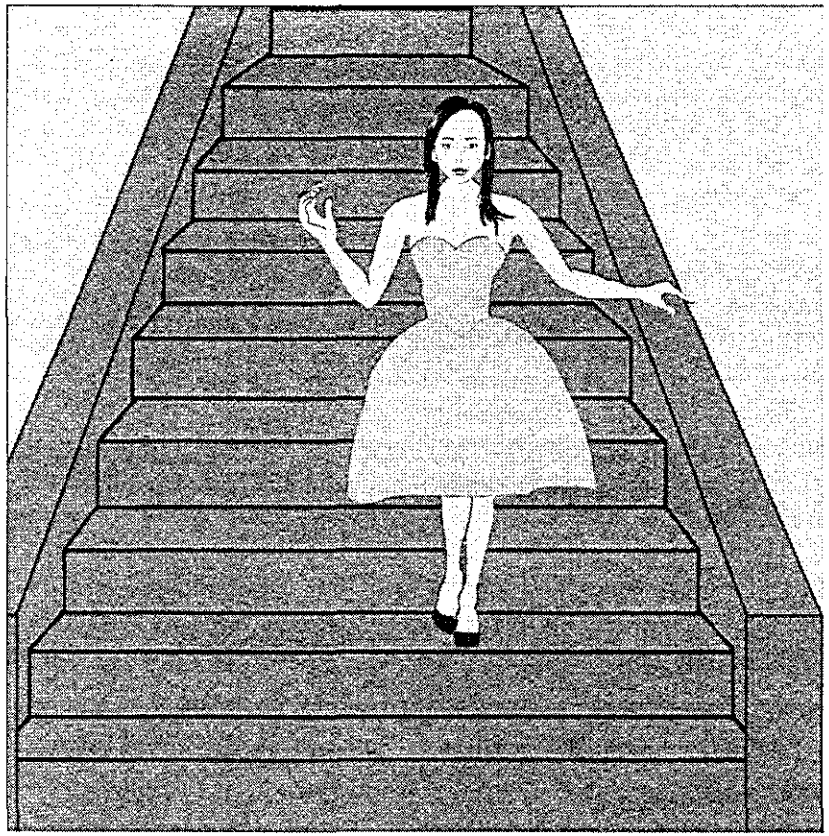

Frumuseţea ei era răpitoare în acea seară. Mulţi bărbaţi s-au arătat dornici de a o saluta. Dar, printre ei se afla şi un monstru, deghizat într-un chipeş tânăr. Costumul îi venea ca turnat, dar oricine l-ar fi privit mai îndeaproape, i-ar fi recunoscut vicleşugul.

Mulţi bărbaţi au avut onoarea de a dansa cu prinţesa, printre ei aflându-se şi acel monstru deghizat. Şi

pentru că era un adevărat monstru, el dispunea de mijloace de seducţie superioare acelora ale unui tânăr chipeş obişnuit. Astfel că, el a fost cel care o impresionă cel mai mult pe prinţesă şi tot el a fost singurul pretendent reinvitat la palat, la cină, în seara zilei ce avea să vină. Şi toate acestea, deoarece Frumoasa nu a observat fermoarul ataşat la spatele costumului, nici blana care se iţea pe la cusături. Ea credea că toţi bărbaţii aveau suflet bun şi avea grijă ca ochii ei să vadă doar această variantă de adevăr. Bineînţeles că monstrului îi convenea acest lucru. El era foarte bucuros atunci când întâlnea o femeie care privea, dar nu vedea de fapt ceea ce era foarte evident. Şi uite cum acest tip de bărbat a fost cel care a ajuns să o curteze pe prinţesa cea naivă, spunându-i cuvinte de dragoste, lăudând-o şi dăruindu-i multe flori şi cadouri.

El îi complimenta până şi defectele, făcând-o astfel să se simtă mai specială decât s-ar fi simţit o prinţesă în mod obişnuit. Curând, tânăra fată a ajuns să îşi ocupe mai tot timpul numai cu lucruri de acest fel.

Se întâmplă ca într-o noapte după ce băuse nişte vin, monstrul să fie cuprins de un acces de furie. În acele momente, el o plesni pe Frumoasa peste faţă. Îi ceru repede scuze, spunând că, de fapt, vinul fusese cel care o lovise, şi nu el. Şi, culmea, prinţesa îl crezu. Ea îşi spuse că era imposibil că cel care o lovise să fie una şi aceeaşi persoană cu cea de care ea începea să se

îndrăgostească. Ea ignora urâţenia costumului, care acum era tare jerpelit. Ignora până şi ghearele pe care monstrul şi le scotea uneori, chiar şi mirosurile care îl înconjurau, ca o prevestire rea. Ea nu asculta nici măcar mârâielile pe care acesta le scotea atunci când era supărat.

Viaţa îşi urmă cursul ei, mai mult sau mai puţin obişnuit, până când, într-o noapte, se întâmplă ceva aparte. În timp ce mostrul o îmbrăţişa pe Frumoasa, buzele celor doi se unire, moment în care costumul îi căzu pe podea. Dar, în loc de prinţ chipeş şi bun la suflet, bestia cea prefăcută se arătă aşa cum era de fapt: un monstru. El crezu că e singur cu Frumoasa în încăpere, dar fratele acesteia era prin apropiere şi văzu totul. El văzu cum adevăratul chip al bărbatului ieşi la suprafaţă. Spre deosebire de sora lui, prinţul avea ochi care nu doar priveau la ceva, dar şi vedeau acel ceva în esenţa lui.

El chemă de îndată gărzile şi, în ciuda protestelor prinţesei, le porunci să îl ducă pe acel monstru în închisoarea subterană a castelului, acolo unde nimeni nu se putea înşela asupra adevăratei identităţi a acelui om rău la suflet.

Frumoasa plângea, continuând să susţină că, totuşi, cel pe care îl iubea nu era un monstru. Din fericire, fratele ei ştia mai bine cum stăteau lucrurile. De aceea, el o duse la un medic oftalmolog, pentru ca atunci când avea să mai privească ceva, să nu mai denatureze realitatea.

Îi aduse şi mulţi profesori înţelepţi care, cu multă perseverenţă, o instruiră pe această tânără despre cum stăteau de fapt lucrurile cu monştrii şi costumele lor.

Educaţia a fost completă atunci când prinţul a aruncat cartea tinerei, intitulată *Frumoasa şi Bestia*. Prinţesa a protestat, dar fratele ei i-a spus că venise vremea să nu mai creadă în basme. Frumoasa mai află şi că dragostea nu putea transforma un monstru într-un prinţ. „Ai văzut vreodată un bărbat transformând o vrăjitoare răutăcioasă într-o prinţesă, doar cu un simplu sărut? Bărbaţii ştiu mai bine cum stau lucrurile în acest sens şi nu cred în astfel de basme.", îi mai spuse fratele ei.

Curând, şi prinţesa începu să vadă altfel lucrurile. Ea a ajuns la concluzia că nu avea nevoie să îşi expună frumuseţea la vreun bal, pentru ca bărbaţii să o implore să danseze cu ei. Şi mai înţelegea că alegerea unui partener de viaţă nu se face pe baza felului în care el se manifestă la o simplă serată dansantă.

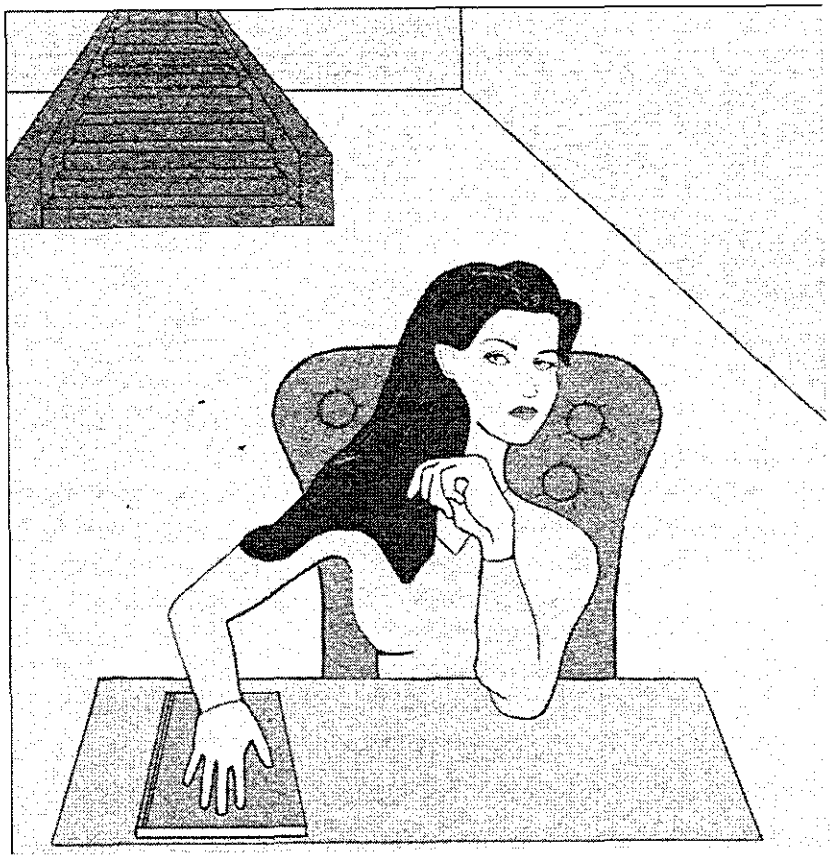

Frumoasa a devenit scriitoare, aşternând pe hârtie istorisiri bazate pe realitate, şi nu basme. Şi de atunci, tânăra prinţesă a avut grijă să fie destul de inteligentă încât să nu mai sărute niciodată un prinţ chipeş, dar care oricând se putea transforma într-un monstru.

Frumoasa care a dormit prea mult timp

Problema vizată: incapacitatea unei victime de a învinovăţi de abuz pe agresor şi nu pe ea însăşi; dificultatea unei victime de a se înfuria pe comportamentul unei persoane abuzive.

Potrivită pentru: persoane cu vârsta începând de la 13 ani.

Mesajul transmis: Recunoaşte abuzul şi consideră-l vinovat pe cel care îl generează, nu pe tine!

Simboluri şi metafore: somnul = denaturarea adevărului: multe victime se consideră responsabile pentru abuzul îndurat (abuz în copilărie, viol, bătăi).

Elemente ale poveştii ce pot fi modificate: Această poveste poate fi adaptată şi într-o variantă masculină, deoarece bărbaţii adesea nu raportează cazul în care ei sunt cei abuzaţi şi, mai mult, nu conştientizează faptul că agresorul (el/ea) este vinovat pentru acel abuz şi nu ei: ei sunt victimele. (Putnam, 1996).

Notă: Adesea victimele unui abuz se complac în negare, tristeţe, ruşine şi vină, deoarece se învinovăţesc pentru abuzul îndurat. Furia este un prim pas progresiv în vindecare, deoarece, cuprinsă de acestă emoţie, victima conştientizează că nu este vinovată pentru abuzul îndurat şi că există altcineva responsabil. În aceste cazuri, furia este sănătoasă, stimulând vindecarea.

Frumoasa care a dormit prea mult timp

A fost odată ca niciodată un rege şi o regină care aveau un castel foarte mare şi frumos, dar gol, deoarece nu răsuna de glasul vreunui copil. Din această cauză, cei doi erau foarte nefericiţi. Au încercat ani de-a rândul să îşi îndeplinească această mare dorinţă, dar fără nici un rezultat.

Sperând la un miracol, cuplul regal s-a programat la cel mai bun medic în domeniul fertilităţii din regat. Regele şi soţia lui au cerut confidenţialitate maximă şi cel mai bun şi mai nou tratament cu putinţă. Acest medic era unul foarte egoist, unul care îndrăgea mult mai mult banii decât oamenii sau chiar copiii. El i-a înştiinţat pe cei doi pacienţi că şansele de reuşită erau doar de aproximativ 40%, iar suma de bani ce trebuia investită în acest tratament era una foarte mare. Mai mult, fiind foarte viclean, el îşi pregătea din timp o viaţă liniştită de pensionar. De aceea, le-a propus celor două feţe regale să îşi achite nota de plată doar în cazul în care el ar fi reuşit să îi fericească cu un copil.

Oferta a devenit şi mai generoasă când le-a propus achitarea taxelor doar atunci când copilul ar fi urmat să împlinească vârsta de şaisprezece ani.

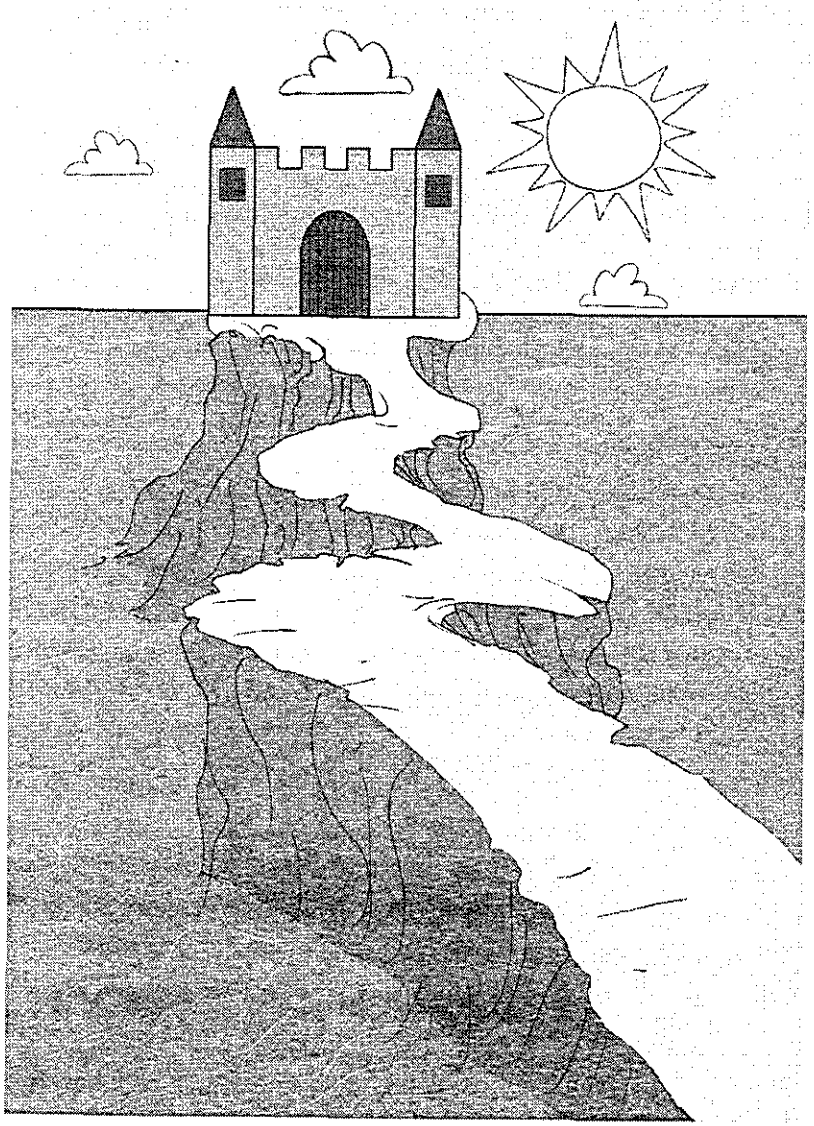

Toate acestea păreau o afacere foarte avantajoasă pentru rege şi regină, până când medicul le-a adus la cunoştinţă taxa pentru un tratament reuşit: cinci milioane de dolari.

Regele refuză categoric şi chiar se ridică în picioare, dornic să părăsească acea clinică. Atunci regina începu să plângă, lucru de neîndurat pentru soţul ei. În cele din urmă, cuprinşi de o mare frământare, cei doi au semnat un contract prin care garantau plata celor cinci milioane de dolari în ziua în care primul lor copil ar fi împlinit şaisprezece ani. Dornici de a-şi ţine copilul în braţe cât mai repede, regele şi regina urmau cu sfinţenie tratamentul prescris de medic. Iar acesta, mereu cu gândul la suma fabuloasă de bani, nu precupeţea nici un efort în a face noi şi noi descoperiri şi în a folosi toate procedurile medicale cunoscute, toate acestea pentru a se asigura că regina urma să rămână însărcinată.

Toate aceste încercări şi-au găsit finalitatea într-o frumoasă zi de primăvară, când medicul îşi anunţă pacienţii că vor avea copilul mult dorit. După nouă luni, regina născu o fetiţă, iar clopotele bisericilor răspândeau bucuria casei regale în toate cele patru zări. Orbiţi de fericire, părinţii au numit-o pe aceasta Bucurie.

Acum erau doi părinţi grijulii, prea mult implicaţi în rutina creşterii unui copil, pentru a-şi mai aminti de acel contract şi de suma pe care trebuia să o dea medicului.

Timpul trecea şi prinţesa se înălţa, se făcea tot mai înţeleaptă şi mai frumoasă. Apoi, regina născu mai mulţi copii. Creşterea lor ocupa tot timpul părinţilor, iar ziua celei de a şaisprezecea aniversări a prinţesei Bucurie se apropie pe nesimţite, fără ca vreunul dintre cei doi părinţi să îşi mai amintească semnificaţia ei.

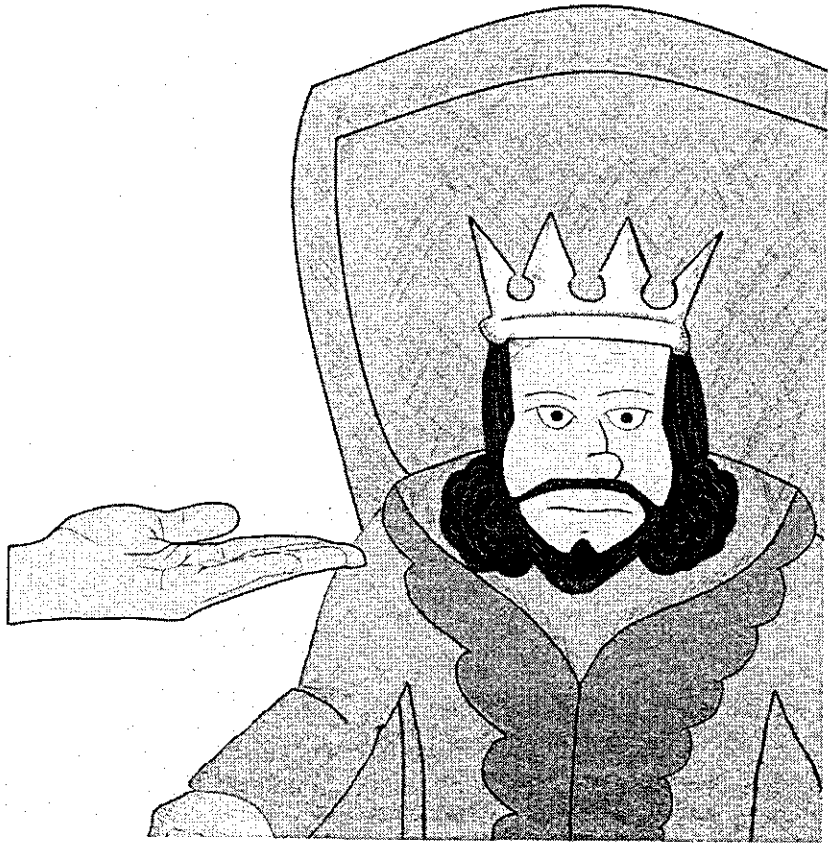

În dimineaţa acelei zile de sărbătoare, medicul clinicii bătu la poarta castelului, cerându-şi banii. Din nefericire, vremurile se schimbaseră în cei şaisprezece ani.

Deşi regele şi regina lui erau fericiţi, ei nu mai erau bogaţi. Aşa că, fără tragere de inimă, regele îl anunţă pe medic că nu dispunea de acea sumă fabuloasă, dar că ar putea încerca să o plătească în rate lunare.

Pe de altă parte, medicul sperase să primească întreaga sumă de bani, de aceea cheltuise deja trei milioane de dolari, chiar înainte să primească banii. Plănuise să îşi plătească creditorii de îndată ce va intra în posesia cecului de la rege. Nu e de mirare că acum era foarte furios. A încercat tot ce i-a trecut prin minte, pentru a intra în posesia întregii sume.

Când nu a mai ştiut ce să facă, medicul a angajat chiar şi o agenţie de recuperare a creditelor, dar fără nici un rezultat notabil. Creditorii îl vânau, cerându-şi banii înapoi.

În asemenea condiţii, diperat, medicul a angajat un individ dubios, care folosea metode mai puţin legale de recuperare a creditelor. Hărţuirea unui cuplu regal nu era tocmai o treabă lipsită de riscuri. De aceea, individul urma să primească suma de cinci sute de mii de dolari, la încheierea întregii afaceri. Şi trecu la treabă, recurgând la

toate trucurile murdare de intimidare învăţate până atunci.

Îl ameninţă pe rege că îi va rupe picioarele. Dar degeaba, fiindcă acesta dispunea de gărzi foarte bine instruite. Toate încercările au fost în zadar. Cei doi părinţi nu dispuneau de suma pe care o datorau medicului. Atunci se înfurie şi încasatorul de credite cel dubios. El se sfătui cu medicul, care era şi el supărat şi disperat. Împreună, au născocit un plan de bătaie mârşav: urmau să îi dea prinţesei Bucurie un medicament care să o inducă într-o stare de comă profundă.

Medicul urma să le spună părinţilor că doar el deţinea antidotul şi că îl vor primi în schimbul celor cinci milioane de dolari. Planul a fost pus în aplicare. Individul cel meschin a strecurat un medicament foarte eficace în micul dejun al tinerei prinţese. Iar când aceasta începu să mănânce din cereale, numaidecât intră într-o stare de comă profundă.

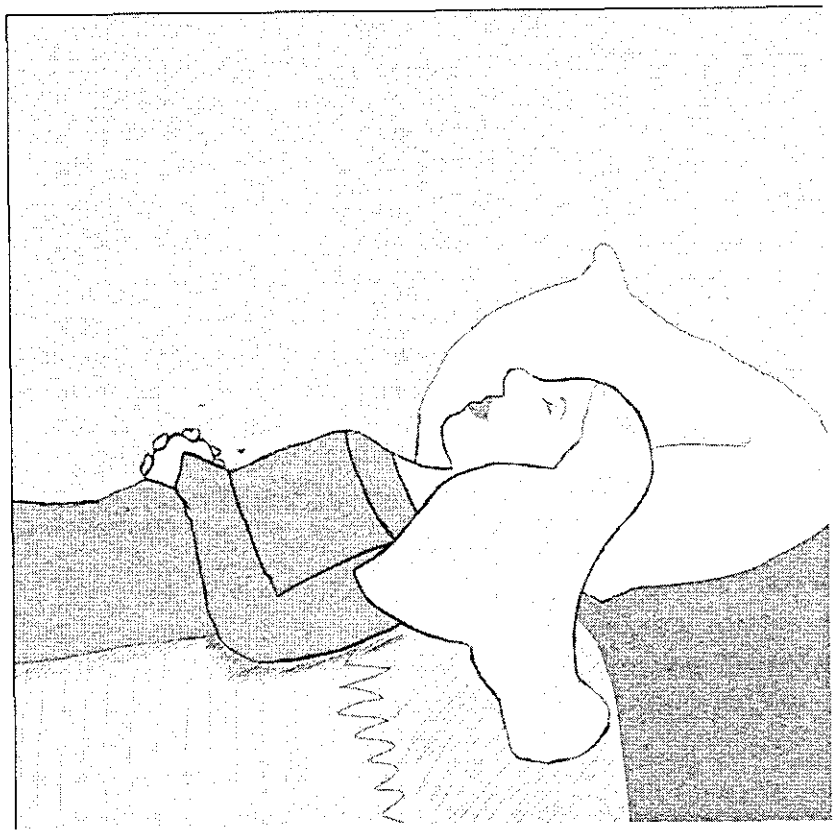

Curând, regele şi regina au primit o scrisoare în care li se promitea antidotul, în schimbul banilor pe care îi datorau. Oricât de mult şi-ar fi dorit să plătească acea sumă, cei doi părinţi nu aveau cum. Mai mult, nu aveau nici o perspectivă apropiată că ar putea face ceea ce li se cerea în scrisoare.

Nici medicul curţii, nici toţi ceilalţi medici care şi-au oferit ajutorul, nu au reuşit să o trezească pe prinţesă. Regele şi regina aveau inima zdrobită de atâta durere.

Ei îşi ţineau copila sub sticlă, în vestibulul castelului, pentru a o avea mereu aproape de dânşii.

Oameni de pretutindeni veneau să o vadă şi să se minuneze de frumuseţea ei, care, în ciuda somnului adânc, nu se schimbase deloc.

Lunile au început să se succeadă, iar medicul renunţă să îşi recupereze banii. El se mută chiar în alt regat, urmărind să scape de creditorii săi. Dar, luă şi antidotul cu el. Toată speranţa de a reînvia tânăra prinţesă părea pierdută. Dar, iată că într-o bună zi, un chipeş prinţ veni să vadă prinţesa cu ochii lui. El o admiră un timp, şi, după ce se asigură că nu era văzut, ridică capacul de protecţie şi începu să o sărute, iar şi iar. Mai mult chiar, începu să o atingă.

Dintr-un motiv anume, înţeles de multe femei, această manifestare a prinţului începu să o mânie pe tânără, deşi ea era în comă. Şi Bucurie deveni atât de nervoasă, atât de subjugată de acest sentiment al furiei capabil să trezească pe oricine, chiar şi din cea mai profundă stare de comă, încât ochii i s-au deschis imediat.

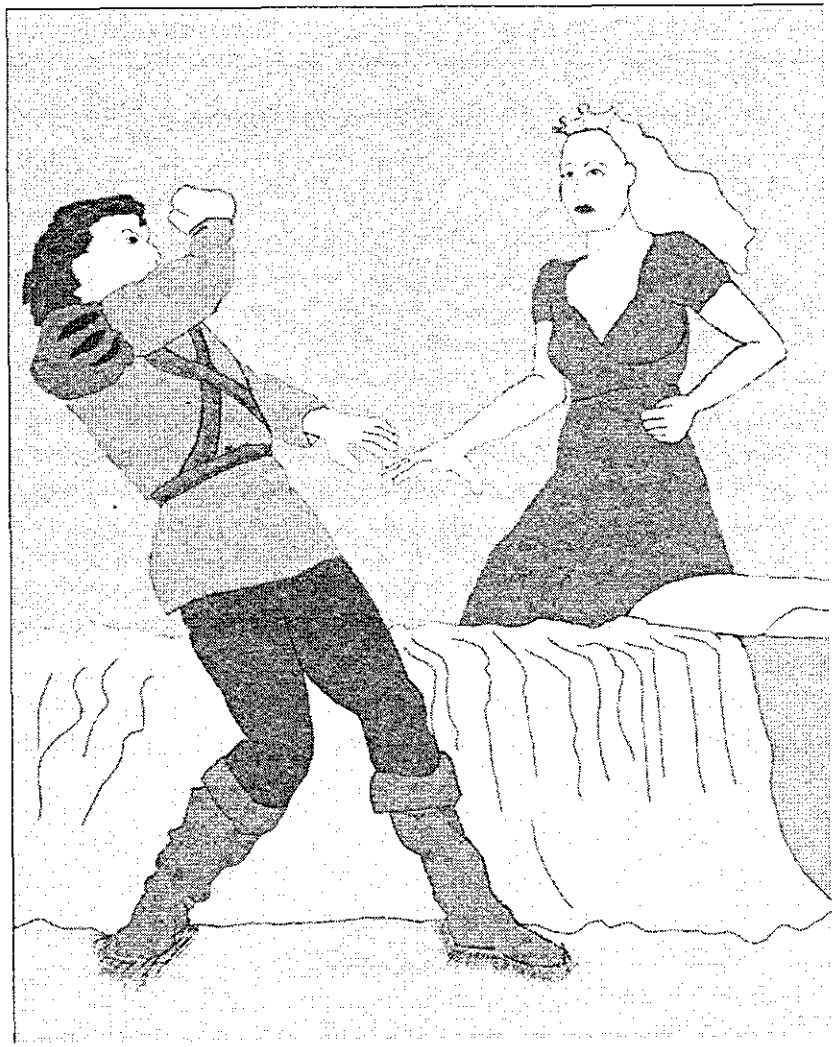

Şi cum prinţul tocmai se apleca să o sărute din nou, ea îl lovi în maxilar cât putu de tare. „Perversule!", i-a strigat prinţesa. „Ce fel de om este acela care sărută şi atinge o femeie ce pare moartă?"

Prinţesa început să strige furioasă, din ce în ce mai tare, până ce apărură gărzile palatului. Acestea au rămas uluite la vederea tinerei ieşită din coma cea profundă. Părinţii erau exaltaţi şi îi povestiră fetei despre medicament, iar ei aflară despre prinţ. Curând prinţul a fost arestat şi supus unui proces. Furia i-a permis tinerei să se manifeste ca un martor plin de vervă şi foarte convingător.

În anii care au urmat, ea s-a decis să devină avocat. Preda un curs despre contracte şi vorbea tuturor despre cum să nu faci o promisiune pe care nu o poţi ţine. Primii cărora le-a predat au fost chiar părinţii ei. Viaţa a fost foarte darnică cu Bucurie şi, mai mult sau mai puţin, ea a trăit fericită până la adânci bătrâneţi.

Pe de altă parte, prinţul nu a trăit la fel de fericit, deoarece în timpul procesului a fost găsit vinovat de atac. El a fost trimis la închisoare, unde a devenit motiv de zeflemea datorită statutului princiar. În timp ce îşi ispăşea pedeapsa, tînărul a avut destulă vreme să mediteze asupra modului său de a gândi şi să se întrebe de ce sărutase o prinţesă care părea moartă.

Din aceeaşi colecţie, urmează:

- Poveşti pentru probleme şcolare
- Poveşti care ajută în probleme legate de părinţi, rude, adopţie, creşterea copilului sau divorţ
- Poveşti care reduc şi elimină coşmarurile
- Poveşti pentru adulţi şi adolescenţi
- Poveşti care să ajute individul să facă faţă morţii, pierderii sau bolii
- Poveşti pentru copii care nu au avut un curs normal de dezvoltare
- Poveşti să ajute copiii să se deschidă în legătură cu experienţe traumatice sau abuz
- Poveşti pentru copii care trebuie să depună mărturie într-un tribunal
- Poveşti care împuternicesc şi tratează simptomele unui abuz
- Poveşti care împuternicesc şi tratează simptomele de traumă sau stres post-traumatic